

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΑΡΙΣΤ. Κ. ΚΡΙΑΡΗΝ

Τὴν πρὸς ἐμὲ ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν σας ἀγαπητὲ ἔλαβον καὶ ἀνέγνωσα καὶ σοῦ ἀπαντῶ μετ' εὐχαριστήσεως.

Ἄνησυχῆσαι καὶ ἐταράχθης βλέπω διότι εἶδες εἰς τὰς σημειώσεις μου ἐκεῖνα τὰ ὅποια καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπον *προσωπικῶς* ἐντὸς τῶν Δικαστηρίων. Δὲν πιστεύω νὰ ἐλησμόνησαι ὅσα σοῦ εἶπα τότε, ἐὰν δὲ τὰ ἐλησμόνησαι σοῦ ὑπειθυμίζω ἀκριβῶς τὸν τότε διάλογόν μας ὁ ὅποιος ἦτο ὁ ἐξῆς.

Χ. Μ. «Ποῦδς Ἀριστείδη, ἐξέδωκε τὴν νέαν ἐκδοθεῖσαν καὶ ὀνομαζομένην Κρητικὴν (;) Ἱστορίαν Σὺ ἢ ὁ ἀδελφός σας Παναγιώτης ;»

Α. Κ. «Ὁ Παναγιώτης ἀλλὰ τὴν ἐσύνταξα καὶ τὴν ἐτύπωσα: ἐγώ».

Χ. Μ. «Ἐσὺ, δι' αὐτὸ φέρει τὰς ἀναληθείας· εἶναι λοιπὸν ἰδική σου καὶ γράφει ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα ψευτοεγκώμια, κίκειοποιεῖται δὲ τὸν ἀγῶνα τῶν ἄλλων· αὐτὴ εἶναι σάτυρα δι' ὅλην τὴν Κρήτην. Λυποῦμαι ὅπου δὲν δύναμαι νὰ γράψω διὰ νὰ δεῖξω τὴν ἀληθῆ θέσιν ἐκάστου.

Α. Κ. «Ὅποιος γράφει θὰ τοῦ δώσω ἀμέσως ἀπάντησιν.»

Χ. Μ. «Καὶ ποῖαν ἀπάντησιν θὰ δώσης Σὺ ὁ ὅποιος ἦσουν ἀγέννητος ἀκόμη, ὅταν ἐγίνοντο τὰ πράγματα ταῦτα ;»

(ἐγὼ ἔγραφα τότε ἐν μικρὸν σχετικὸν δημοσίευμα τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα ἢ «Ὡρα»)

Αὐτὰ λοιπὸν κ. Ἀριστείδη ἐλέχθησαν ἔξω τοῦ γραφείου τοῦ κ. Γεωρ. Μ. Μυλωνογιάννη Συμβούλου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὁποίου εἰσελθόντες ἐξηκολουθήσαμεν νὰ συζητῶμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ταῦτα λοιπὸν τὰ ὅποια εἶδες καὶ ἀνέγνωσαι τῶρα σοῦ τὰ εἶπα ἀπὸ τότε *προσωπικῶς* καὶ δὲν ἔπρεπε τῶρα νὰ ἐκπλαγῆς. Μὲ ἀποκαλεῖς ἐγωῖστήν καὶ μοῦ ἀποδίδεις μέρος τῶν ἀρετῶν σου, μὲ ἀπειλεῖς ὅτι ἔχεις νὰ δεῖξῃς καὶ νὰ φανερώσης *ψεύματα*. Δὲν θὰ κρυφθῶ. Δὲν μὲ ταρασσούν αἱ ἀπειλαὶ σου· σὲ γνωρίζει, καὶ μὲ γνωρίζει ἡ κοινωμία· ὁ κόσμος ὅστις γνωρίζει ἀμφοτέρους μας ἀναμφιβόλως θὰ γελά. Δὲν θέλω οὐδ' ἐπιθυμῶ νὰ πειράξω καὶ ἐνοχλήσω τὰ κόκαλα τοῦ συναδέλφου μου Κ. Κριάρη, ἀλλ' ἐὰν προκαλέσης θὰ ἀπαντήσω μετὰ λύπης μου. Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν καὶ εὐχομαι νὰ προχωρήσουν.

Μάλεμε 14 Σεπτεμβρίου 1912.

Χατζῆ Μιχάλης Γιάνναρος